

A Nyugat-dunántúli régió kistérségeinek „látható” lehatárolási problémái

Szentirmai László, II. évf., PTE TTK

Témavezető: **Dr. Tóth József** egyetemi tanár, Dsc.
PTE Társadalomföldrajzi és Urbanisztikai Tanszék

A modern Magyarország fennállásának közel 17 évében nem volt még annyira „képlékeny” a közigazgatási rendszer, mint napjainkban, amikor az európai uniós csatlakozás után – és a határok tényleges leomlása (Schengen) előtt – új irányelvek, követelmények és motivációs bázisok léptek fel. Itt a ritkán erre járó alkalom egy modern, jól szervezett – és térszerveződési alapon kialakított – magyar közigazgatás kiépítésére, mely már megfelel a kor követelményeinek. Figyelembe veszi mind az állampolgárok, mind a kormányzás szempontjait és képes az azok közötti lehető legnagyobb egyensúly és egyetértés megteremtésére. Azaz alkalmazza a szubszidiaritás elvét, azt, hogy a feladatokat azon a területi szinten lássák el, amely a lehető legközelebb van az emberekhez, és oly módon, hogy költséghatékonyan biztosíthatók az ellátáshoz szükséges feltételek.

A kutatásom során ezek alapján kerestem a válaszokat az alábbi kérdésekre:

- Milyen háttér áll jelenleg a Nyugat-dunántúli régió mögött, természeti- és humán erőforrások tekintetében?
- Milyen hibák lelhetők fel a régió jelenlegi lehatárolásában elvi és gyakorlati szinten?
- Milyen érvek szólnak feladat-ellátási szinten a jelenlegi megye ellen?
- Milyen alternatív megoldások léteznek a térszerveződés-alapú közigazgatás megvalósítására?
- Hogyan kaphatna kvázi önkormányzati szerepet a kistérség?
- Mennyire fontosak a határ menti térségek és a szomszédos országok kapcsolatai?
- Érdemes-e a klasszikus értelemben vett határok alapján gondolkodni, vagy tekintsük elsődlegesnek az emberek érdekeit?